

„Hvad har du egentlig imod Balduin Hansen?“ spurgte Præsten i Stedet for at svare.

„Det samme som du, antager jeg. Han er et Pjat. Læste du Referatet af den Tale, han forleden holdt i Jerve? Lyksalighedens Rige var nu paa Trapperne. Der manglede bare et Par Smaating, som Lovgivningsmagten nok skulde faa Bugt med inden Fastelavn. Jeg tvivler ikke om, at Manden er i god Tro; men det gør ham i mine Øjne ikke mindre ondartet. Disse tossegode Fantaster er netop de allerfarligste.“

Præsten strøg sig med Haanden nedover sit skægløse Ansigt og sagde:

„I visse Punkter er han dog din Meningsfælle, Povl.“

Det kom som henkastet; men Tonen var nedstemt, og han fortsatte ikke.

Doktoren forstod, hvad han hentydede til. Balduin Hansen havde i sin Tid haft et Sammenstød med Broderens Forgænger i Embedet, Provst Vollerup, der havde anklaget ham for fritænkerisk Agitation i Skolen.

Doktoren rejste sig. Med formørket Mine gik han hen i den aabne Havedør, og her blev han staaende med Ryggen til Stuen uden at sige noget. Efter en Tids Stillehed kom Præsten hen til ham og lagde sin ene Haand paa hans Skulder.

„Tilgiv mig, Povl!“

„Det er nu anden Gang, du bryder vor Aftale, Johannes!“

„Jeg skal tie.“

Der blev i det samme banket paa Døren. Frøken Mar-